

Сидить шевчик на стільці,
На кумові постільці
Пришиває лату.
Аж у сніях двері скрип,
Далі в хату двері рип,—
Шелеп кум у хатку!

«Здоровенькі ви були!
А що ж мої постоли —
Вже, мабуть, готові?».
«Зараз будуть... погодіть,
Що ж ви стогнете, як дід?
Чи вже нездорові?»

«Та не то щоб, Боже, крий,
Був я дуже так слабкий,
А так тільки нудно:
Розболівся вражий зуб
Та заріс тобі, як дуб,
Що й вирвати трудно...»

«Не журіться,— каже швець, -
А сядьте-но на стілець!..»
На стілець саджає,
В дратву зуба замотав,
Кінці разом посплітав,
До ноги чіпляє.

Але, звісно, у шевців
Все дірявії стільці,
Щоб то не душило.
Ото шевчик і зайшов,
Стихача діру найшов
Та хватить кума шилом!..

Кум підскачів, як той цап,
Та рукою ззаду лап
За грішнее тіло:
«Недаремне ж я стогнав,
От коріння попускав —
Аж там заболіло!»